

snakken, som han ellers havde et aabent Øre for, overdøvedes denne Aften af Stormvejret i hans Sind.

Han stod og tænkte paa sine egne sørgelige Vildfarelsens Aar derovre i København, paa den mørke Fortvivelse, der vilde have slaaet ham med Vanvid, dersom ikke Gud i sidste Øjeblik havde forbarmet sig over ham og ført ham hjem til hans gamle Moder, hende, som han halvvejs havde forglemt derovre og helt havde fornægtet i Sind som i Skind for at komme til at ligne de andre skidte Knægte i Babelsbyen. Derinde bag den hvide Kirkegaardsmur laa nu den fromme Kvinde med de arbejdsstrætte Hænder foldede om sin gamle Salmebog og ventede paa en salig Opstandelse. Han kunde ude i Aftenrøden akkurat skelne de to høje Popler, der havde skygget over det fattige Barndomshjem ved Grusgraven; derfor stod han saa ofte her, naar Aftenklokken ringede, og samlede Sindet til Lovprisning og Tak for den stærke Englevagt, som Gud i denne lille værkbrudne Kvindes Skikkelse havde sat for ham ved hans Indgang her i Sydens og Dødens Verden.

Derude under Vesthimlens flammetsungede Skyer kunde han ogsaa skimte den pilehegnede Landevej, hvor han i seks Aar daglig gik de tre Fjerdingvej ind til Latinskolen i Randers. Det hændte ham da undertiden, at han kom til at slaa Følge med Torben